початку досудового розслідування, ігноруючи інформаційний потенціал матеріалів оперативно-розшукової діяльності для його подальшого здійснення, зокрема, доказування обставин вчинення ухилень від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів). Це явище значно зменшує ефективність протидії злочинам, передбаченим статтею 212 КК України, і однією з основних причин його існування є недостатня наукова розробка питань використання результатів оперативно-розшукової діяльності під час досудового розслідування ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів) за оперативно-розшуковим та кримінальним процесуальним законодавством з 2012 року. Такими, що потребують першочергової розробки, на наш погляд, є питання поняття результатів оперативно-розшукової діяльності, їх зміст, співвідношення з матеріалами оперативно-розшукової діяльності та доказами у кримінальному провадженні, нормативно-правова регламентація використання результатів оперативно-розшукової діяльності під час досудового розслідування злочинів за чинним оперативно-розшуковим та кримінальним процесуальним законодавством та особливості використання результатів оперативно-розшукової діяльності під час досудового розслідування ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), які визначаються пошуково-пізнавальними можливості окремих оперативно-розшукових заходів та напрями використання їх результатів під час досудового розслідування ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів).

Луцик В. В.
в.о. завідувача кафедри кримінально-правових дисциплін
кандидат юридичних наук, доцент
(Львівський державний університет внутрішніх справ)

ПРИНЦИПИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРОРА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ ФРАНЦІЇ

Прокурор є представником держави, відповідальним за обвинувачення. Однак, якщо злочин є невеликої тяжкості, полі-

ція може, за дорученням прокурора, самостійно вручити обвинуваченому повідомлення про підозру. Таке повідомлення за юридичною силою прирівнюється до повістки в суд. Якщо прокурор вважає, що факти підтверджують вчинення злочину, то він вирішує, виходячи із принципу доцільності, чи варто відкривати кримінальне провадження, або застосувати альтернативне провадження чи закрити справу без пред'явлення подальшого позову. КПК зазначає, що прокурор отримує заяви та скарги і вирішує, як з ними вчинити. Це положення ст. 40 КПК Франції, є основою двох фундаментальних принципів, якими керуються прокурори: з одного боку, принцип можливості (доцільності), що надає прокурору право вирішувати виходячи із юридичних та дискреційних підстав, чи порушувати кримінальну справу, щодо вчиненого злочину, а з іншого боку, принцип монополії (виключного права), який наділяє прокурора виключною функцією підтримання державного обвинувачення.

Обидва принципи часто критикуються в доктрині кримінального процесу, у зв'язку з підпорядкованістю прокурорів Міністру юстиції в силу ієрархічної побудови органів прокуратури. Міністр юстиції може видавати загальні вказівки щодо здійснення обвинувачення. Коли прокурор вирішує розпочинати кримінальне переслідування його процесуальні дії залежать від кваліфікації кримінального правопорушення. Якщо, правопорушення є злочином прокурор зобов'язаний звернутися до слідчого судді з клопотанням про початок розслідування. Якщо правопорушення є проступком у прокурора є декілька варіантів дій. Зокрема, він може видати вказівки про початок кримінального переслідування або застосувати альтернативні способи вирішення кримінальних спорів [1, с. 341].

Коли ж прокурор приймає рішення не розпочинати кримінальне переслідування, хоча його рішення є остаточним, потерпілий має право розпочати кримінальне переслідування шляхом звернення з позовом (citation directe), який направляється до слідчого судді і той розпочинає досудове розслідування.

На практиці прокурори, зазвичай, порушують кримінальні справи щодо підозрюваних у скоєнні тяжких злочинів, за які Кримінальним кодексом Франції передбачається покарання у вигляді позбавлення волі. Таким чином, право вибору між за-

криттям і порушенням кримінальної справи може бути використано тільки щодо правопорушень середньої і невеликої тяжкості, які спричинили невелику шкоду (наприклад, дрібні крадіжки в магазинах, умисне заподіяння шкоди здоров'ю, яке не мало наслідком тяжких ушкоджень у потерпілого, пошкодження автомобілів, або дрібне шахрайство)[2, с. 176].

Проте, ці злочини становлять собою досить серйозну загрозу через їх велику кількість, а також їх часте повторення викликає відчуття незахищеності у потерпілих. Приймаючи рішення про подальшу долю справи, прокурор в основному враховує два критерії: можливість суду винести рішення у справі упродовж розумного строку та необхідність реалізовувати узгоджену кримінально-правову політику.

У Франції кримінальний процес підпорядковується строгим формальним вимогам, які полягають в дотриманні принципу змагальності процесу, що дозволяє сторонам подати своє бачення справи, а судді встановити реальні фактичні обставини. Змагальність процесу також дозволяє вивчити особу підсудного, щоб вибрати найбільш відповідну санкцію)[3, с. 259].

Тому, якби прокурори були зобов'язані порушувати судове переслідування стосовно всіх правопорушників, суди були б перевантажені, і не змогли б вирішити ці справи протягом багатьох років. У зв'язку з цим, рішення у справах про вчинення правопорушень середньої і невеликої тяжкості виносилися б із запізненням. Прокурори, виходячи із принципу доцільності враховують можливості судів розглядати справи, а також у зв'язку з необхідністю дотримуватися формальних кримінально - процесуальних вимог, приймають рішення порушувати кримінальні справи в найкоротші терміни виключно щодо тяжких злочинів.

Список використаних джерел:

1. Ligeti K. Toward a Prosecutor for the European Union. – Vol. 1: A Comparative Analysis. – Oxford and Portland, Oregon: Beck/Hart, 2013. – 1096 p.

2. Largier J. La procedure penale. 16 éd. – Paris, 1997. – 372 p.

3. Tasks and Powers of the Prosecution Services in the EU Member States, ed. Peter J.P. - Vol. 2. - Nijmengen, Netherlands: Wolf Legal Publishers, 2005 – 500 p.

Климчук М. П., Лисецький О. О.
СЛІДЧИЙ ЯК НОСІЙ ПРОФІЛАКТИЧНОЇ ФУНКЦІЇ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ 50
Ковальчук С. О.
ВИКОРИСТАННЯ РЕЧОВИХ ДОКАЗІВ СЛІДЧИМ СУДДЕЮ ДЛЯ ОБГРУНТУВАННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ РІШЕНЬ 54
Комісарчук Ю. А., Багин С. С.
ПРОБЛЕМАТИКА ДОТРИМАННЯ ПРАВ НЕПОВНОЛІТНІХ ПРИ ОБРАННІ ЩОДО НИХ ЗАПОБІЖНИХ ЗАХОДІВ 58
Копин М. В.
РОЛЬ СЛІДЧОГО СУДДІ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ 61
Кунтій А. І.
ВРУЧЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО РІШЕННЯ СЛІДЧОГО ПРО ЗАКРИТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЯК НАСЛІДОК ОСКАРЖЕННЯ ТАКОГО РІШЕННЯ 64
Леон Я. О.
ВИДИ ЗАПОБІЖНИХ ЗАХОДІВ ЗА ЧИННИМ КПК 68
Лозинська Ю. І.
ЩОДО ФОРМУВАННЯ ДОКАЗІВ З ПОКАЗАНЬ СВІДКІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ 71
Лоневський Л. М.
ЩОДО АКТУАЛЬНОСТІ ДОСЛІДЖЕННЯ ПИТАНЬ ВИКОРИСТАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ УХИЛЕННЯ ВІД СПЛАТИ ПОДАТКІВ, ЗБОРІВ (ОБОВ'ЯЗКОВИХ ПЛАТЕЖІВ) 74
Луцик В. В.
ПРИНЦИПИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРОРА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ ФРАНЦІЇ 76
Майстренко М. М., Вигінний І. Р.
ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ СТАТУС НЕПОВНОЛІТНЬОГО ПОТЕРПІЛОГО ЗА КПК ШВЕЙЦАРІЇ 79
Мудрецька Г. В.
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ОБЧИСЛЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ СТРОКІВ У ВИПАДКУ ПОВЕРНЕННЯ СУДОМ ПРОКУРОРУ ОБВИНУВАЛЬНОГО АКТУ 82
Палюх А. І.
ФОРМИ УЧАСТІ ПРОКУРОРА У ДОКАЗУВАННІ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ 86
Ратнова А. В.
ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКУМЕНТ ЯК ДЖЕРЕЛО ДОКАЗУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ 90
Романів О., Хитра А. Я.
ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ЗАКОННОСТІ, ЯК ОДНІЄЇ ІЗ ЗАСАД КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ 94
Ряшко О. В.
ПОНЯТТЯ ЗМАГАЛЬНОСТІ ТА ЇЇ НОРМАТИВНИЙ ЗМІСТ 98

УДК 343.13+343.98
П78

Рекомендовано до друку та поширення через мережу Інтернет
Вченою радою Львівського державного університету
внутрішніх справ
(протокол від 29 листопада 2017 р. № 4)

У п о р я д н и к и :
А. Я. Хитра, кандидат юридичних наук, доцент
Р. М. Шехавцов, кандидат юридичних наук, доцент
Є. В. Пряхін, кандидат юридичних наук, доцент
С. І. Марко, кандидат юридичних наук, доцент

П78 **Процесуальне** та криміналістичне забезпечення досудового розслідування: збірник тез науково-практичного семінару (01 грудня 2017 року) / упор. А.Я. Хитра, Р.М. Шехавцов, Є.В. Пряхін, С.І. Марко. – Львів: ЛьвДУВС. – 243 с.

Збірник містить тези доповідей та повідомлень учасників науково-практичного семінару «Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування», яка відбудеться 01 грудня 2017 року у Львівському державному університеті внутрішніх справ.

У публікаціях українських учених і практиків висвітлено проблемні аспекти процесуального та криміналістичного забезпечення досудового розслідування. Наведено досвід фахівців у пошуку ефективних шляхів його удосконалення.

Опубліковано в авторській редакції.

УДК 343.13+343.98

© Львівський державний університет
внутрішніх справ, 2017